

Vesna Furlanič-Valentinčič

V BELEM IGRANJU

V SPREMINJANJU ZAJETA

Postanem naj posoda tvoja.
Napolnim s tvojo se krvjo.
Da v njej ukrešem iskro,
ki topi srebra oko.

Kako drhteče,
snovno se razteka
v plitvo, gibko
stezno sled.

Kipi,
zaježdena v valove
spečih,
črna ptica.

V spreminjanju zajeta,
v želji izostrena,
v nič presname
tuljenje krdela.

ROKE SVOJE V DAR ZASEJEM TI SEMENA

Roke svoje v dar zasejem ti semena,
sklita v srebrnini pustih dni.

Noč v noči tkem
v sanje,
kakor v razpuščene kite,
v spreminjanje slapov
zajamem veter,

v kupo razpustim
igranje
žarkov zlatolase zore.

V veke vtrem ti
lahna jutra,
z dihom presvetlim
spoznanje
ničevosti neme steze,
preden ležeš
v valove,
skrite v mesečini.

Preden v očesu sonca
prepoznaš
brstenje lave,
ko v kamnitem spustu
povezuje strdke,
ko v prepletu
z igro trsja
zemlje drob zapolni.

V VEČERU JUTRANJEGA MRAKA

Na izust vodilo je trpečega in k sebi se povrača
vse, kar žalosti oči prevzame,
kar prikrade se na konju belem,
kar življenjski sok poklanja,
vsemu, kar z listjem trepeti neskončno.

Kar pokončno v travne bilke strne večnost in spoznanja.

Nič in nihče ne spodbode igre milostnega vrana,
ki s perutmi nad prežečim volkom spreletava.

V votlinah neme ptice glas si svoj povrne.
Glas neznanega, ki samo v molku je prisoten.

V lahnem soncu na razpenjeni sedijo skali
jutranje meglice v žarenju iz preteklosti podob.

V praznem upu in preziru ti koraki v teži pojejo daljave,
na razpotju si smeri sledijo, v oblaku rok prepletajo mladiči
sad bogov, nasnulih v ustvarjanju nemirnih dihov.

V noči raztelesene, v prihodu sence razpuščene v večeru
jutranjega mraka, zapletene v igro večne kače.

V BELEM IGRANJU JATE DELFINOV

Iz mojega in tvojega znoja so nakapljani oceani.
Od tod njihova slanost.
Od tod njihova gibkost in kristalni lesk.

Od tod se v premike jadrajočih galebov
zajedajo sape.
V kipenje spreminja neslišni prelet.
V krilnem razponu presenčijo jadra
in v valove pretoči ptičji se ples.

V belem igranju jate delfinov
na morskem površju se zvezde bleste.

In v spletu igrivem zadihajo zarje,
da v času prostranem meglice zaspe.

PADA, PADA V OBJEMU ČRNI PTIČ PROSTRANSTVA

Pada, pada
v objemu
črni ptič
prostranstva
in v krču se rojevajo
besede,
v odsekanih sekvencah prhutajo
smisli.

V oddaljenih votlinah se kotijo levi.
In v brezčasju večne teme se igrajo
padle zvezde.